

Свети Тихон Задонски

Пут ка Небесима

[О љубави Божијој](#)

[О Закону Божијем](#)

[О савести](#)

[О Светој Тајни Крштења](#)

[О Искупитељу](#)

[О покајању](#)

[Изабрани Народ](#)

[Јеванђеље спасења](#)

О Богу Који воли

[садржај](#)

Драги Хришћани, сви Хришћани говоре, „Како можемо да не волимо Бога?“, или „Кога ћемо волети, ако не Бога?“. Ово је истинита изрека, „Како можемо, а да не волимо Бога?“, а слично, „Кога ћемо волети, ако не Бога?“

Бог је врховно добро, нестворено, беспочетно, бескрајно и, постојеће, без промена. Као што сунце увек сија, као што ватра увек греје, тако је и Бог по природи добар; Он јесте и увек чини добро, пошто **„нико није благ осим једног Бога.“** (Матеј 19:17). Бог чини добро, чак и када нас кажњава, јер нас Он кажњава, зато да би нас исправио. Он нас удара, тако да би да нас могао помиловати, шаље нам туге и жалости, да би нас могао утешити. **„Јер кога љуби Господ оног и кара; а бије сваког сина кога прима.“** (Јев. 12:6)

Како онда неко може, а да не воли тако велико Добро, као што је Бог? Бог је наш Творац. Створио нас је из ништавила. Нисмо постојали, и гле, живимо, крећемо се, имамо биће, постојимо. Његове свемогуће руке су нас створиле. Он нас је створио, о људи, не као друга створења, безосећајна и наразумна. Створио нас је по Свом посебном, Божанском савету, **„Да начинимо човека“** (Пост. 1:26). За друга створења је речено, **„јер Он заповеди и створише се“** (Пс. 148:5), али није тако са човеком. Шта онда? Начинимо, речено је, створимо човека.

О Најсветији, о Најдражи Савет! Триипостасни Бог, Отац, Син, и Дух Свети, рекао је о човеку, **„Начинимо човека“**. Какву врсту човека? **„По нашој слици“**, речено је, **„и обличју“**. О Чудесна доброто Божија према човеку! О најузвишенија части човека! Човек је створен од Бога по слици и обличју Божијем. Ком створењу је Бог даровао толику част? Ми не знамо ниједно. ДАровано је човеку и он је почаствован сликом Божијом. О најдраже и предивно створење Божије, човече, слико Божија! Човек је носи у себи као царски печат.

Као што је Цар почаствован, тако је такође и његов портрет. Као што Богу, Цару Небеском припада сва част, тако и слици Његовој, човеку. Бог је излио на ову доброту у нашем стварању, о Хришћанине. Како онда можемо, а да не волимо Бога?

Пали смо и погинули. Не можемо довољно да тугујемо због овога: **„Човек у части, ако није разуман, изједначиће се са стоком, коју кољу“** (Пс. 49:20). Али чка и тада, Бог, Који воли људски род, није нас заборавио, већ је пронашао чудесна средства за наше спасење. Послао нам је Свог Јединородног Сина, да нас спаси и скупи Себи. **„Јер Богу тако омиле свет да је и Сина Свог Јединородног дао, да ниједан који Га верује не погине, него да има живот вечни. Јер Бог не посла Сина Свог да суди свету, него да се свет спасе кроза Њ.“** (Јован 3:16-17)

Како онда нећемо волети Бога, Који нас тако воли? Као што Га и сви зовемо, Он је Љубитељ Човечанства; онда и човек мора бити љубитељ Бога. Јер ништа се не може пружити као одговор за љубав, осим љубави и захвалности.

Бог је наш старатељ. Он мисли о нама и брине за нас. Даје нам храну, одећу и дом. Његово сунце, месец и звезде, дају нам светлост. Његова ватра нас греје и ми спремамо нашу храну на њој. Његова вода нас чисти и освежава. Његове звери нам служе. Његов ваздух нас оживљује и држи нас у животу. Једном речју, окружени смо Његовим благословима и љубављу, а без њих нисмо у стању да живимо ни тренутак. Како онда можемо, а да не волимо Бога, Који нас тако воли? Волимо човека који чини добро; још више би требали да волимо Бога, Који чини добро, Чији смо и све што можемо поседовати. Сва творевина и сам човек јесте имовина Божја. **„Господња је земља и шта је год у њој, васељена и све што живи на њој“** (Пс. 24:1)

Бог је наш Отац. Молимо Му се и говоримо, **„Оче наш, Који си на Небесима“** и даље. Како онда да не волимо Бога Оца? Добра деца неминовно воле свог оца. Онда, ако желимо да будемо истинска деца Божија, и да Га нелицемерно називамо Оцем, онда Га морамо и волети као Оца.

Истински се говори од стране свих, „Како можемо, а да не волимо Бога?“. Љубав, као свака друга врлина, мора такође обитавати у нашем срцу. А ако живи у срцу, онда ће се неминовно појавити и споља, слично несвареној храни из стомака. Скривени огањ одаје себе својом топлотом, а мирисни мелем, својим мирисом. Тако је Давид показао своју свету љубав, коју је осећао према Богу, својим најслађим химнама Богу, „Љубићу Те, Господе, крепости моја! Господе, Граде мој, Заклоне мој, који се оборити не може, Избавитељу мој, Боже мој, Камена горо, на којој се не бојим зла, Штите мој, Роже спасења мог, Уточиште моје!“ (Пс. 18:1-2), и на многим другим местима. Иако се љубав може крити у срцу, ипак не може бити сакривена, већ себе одаје по спољашњим знацима.

Знаци љубави према Богу

[садржај](#)

Али погледајмо који су знаци љубави према Богу, тако да не би имали лажни сан љубави, уместо саме љубави. Ни у чему се човек не вара толико, као што се вара у љубави. Знаци ове љубави су:

1. Сам Бог указује на ово, говорећи, „**Ко има заповести Моје и држи их, он је онај који има љубав к Мени**“ (Јован 14:21). Јер, истинити љубитељ Бога, чуваће себе од свега што је одвратно Богу и журиће да испуни све што је Богу угодно. Због отга он чува заповести Његове. Из овога следи да они Хришћани, који занемарују заповести, немају љубави према Богу. Такви су пакосници и они који штете другима на свакакве начине. Такви су расипници, прељубници и сви оскрнавитељи. Такви су пљачкаши, разбојници, лопови, и сви они који неправедно присвајају имовину других. Такви су и клеветници и они који проклињу друге. Такви су лукави, варалице, препредени, обмањивачи и лицемери. Такви су врачари и они који одлазе код њих. Такви су сви који чине зла дела. Сва таква љубав нити воли Закон Божији, нити Самог Бога. Они воле себе и сопствене потребе, али никако Бога или Његов свети Закон.

2. Очигледан знак љубави према Богу, јесте искрена радост у Богу, јер се ми радујемо у ономе што љубимо. Слично томе, љубав Божија не може постојати без радости, и када год човек осети сладост љубави Божије у свом срцу, он се радује у Богу. Јер се тако сладосна врлина као што је љубав, не може осећати без радости. Као што мед заслађује наше грло када га пробамо, тако и љубав Божија чини наше срце радосним, када окушамо и видимо да је Бог добар (Пс. 34:8). Таква радост у Богу, може се видети на много места у Светом Писму, а представљена је највише и пре свега у Светим Псалмима. Ова радост је духовна и небеска и она је предукус сладости вечног живота.

3. Истинити љубитељ Бога презире свет и све што је у свету, и тежи ка Богу, његовом најљубљенијем. Он сматра части, славу, богатства и све утехе света за којима трагају синови овог света, ни за шта. Јер њему је, једино Бог, нестворено и најдраже Добро, довољно. У Њему самом, он налази савршену част, славу, богатства и утеху. За њега је Сам Бог бесцени бисер, ради кога сматра све остало неважним. Такав не жели ништа на небесима ни на земљи, сем Бога. Таква љубав је осликана самим речима Псалтира, **„Кога имам на небу? И с Тобом ништа нећу на земљи. Чезне за Тобом тело моје и срце моје; Бог је град срца мог и део мој довека.“** (Пс. 73:25-26) Он користи храну, пиће, одећу, и све остало само колико је потребно, а не за чудна задовољства. Из овога следи да ко год воли свет, не воли Бога. Према сведочењу Апостола, **„Ако ко љуби свет, нема љубави Очеве у њему.“** (1 Јн. 2:15).

Такви су они који проналазе задовољство само у гордости и спољашњем сјају света, у богатим домовима, у богатим кочијама, богатим трпезама, у ношењу скупocene одеће, да буду слављени и обожавани од свих и тако даље. Такви људи љубе **„телесну жељу, и жељу очију, и понос живота“** (1 Јн. 2:16), што је све одвратно пред Богом, али они не љубе Бога.

4. Истинити љубитељ Бога, увек Га чува у уму и љубави Његове према нама и Његовим добротинствима. Ово видимо чак и у људској љубави, јер се често сећамо оних које волимо. Тако да свако ко воли Бога, сећа се Њега, мисли о Њему, налази утеху у Њему и радује се у Њему. Јер где је благо његово, тамо је и срце његово. (Матеј 6:21). Њему је бесцено и најдраже благо Бог. Према томе, његово срце такође држи себе нераздвојним од Њега. Одатле се он такође сећа Његовог светог Имена често и са љубављу. Јер срце, исапуњено љубављу према Богу, одаје спољашње знаке љубави. Из овога видимо да они који Га заборављају, не воле Га, јер је заборавност очигледан знак одсуства љубави према Богу. Онај који воли не може никада заборавити свога љубљеног.

5. Онај који воли, не жели никада да буде одвојен од онога кога воли. Многи Хришћани желе да буду са Господом Христом, када је прослављен, али не желе да буду са Њим у бесчашћу и прекору, нити да носе свој крст. Они Га преклињу да уђу у Царство Његово, али не желе да пате у свету и тако показују да њихово срце није исправно и да они истински не воле Христа. А да кажемо истину, они више воле себе него Христа. Из овог разлога Господ говори, **„И који не узме крст свој и не пође за Мном, није Мене достојан“** (Матеј 10:38). Истински пријатељ се познаје у несрећи. Он је наш истинити пријатељ, а онај који нас љуби, не заборавља нас у несрећи. Слично томе, истински љубитељ Христа је онај, који живи са Христом у овом свету, пријања Му у срцу и без роптања подноси крст са Њим, и жели да буде са Њим нераздвојиво у веку који долази. Такав говори Христу, **„А мени је добро бити близу Бога“** (Пс. 73:28)

6. Знак љубави Божије је еи љубав према ближњем. Онај који истински воли Бога, такође воли и свог ближњег. Онај који љуби свог љубљеног, љуби и оно што његов вољени љуби. Извор љубави Божије је љубав према Богу, али се љубав Божија

познаје из љубави према ближњем. Очигледно је отуда, да онај који не воли свог ближњег, не воли ни Бога. Као што Апостол учи, „Ако ко рече: ја љубим Бога, а мрзи на брата свог, лажа је; јер који не љуби брата свог, кога види, како може љубити Бога, Кога не види? И ову заповест имамо од Њега: Који љуби Бога да љуби и брата свог.“ (Јн. 4:20-21). Ово су знаци љубави Божије, сакривени у срцу човековом.

Драги хришћани, покајајмо се и окренимо од сујете света, очистимо срца наша покајањем искрушеношћу, да би љубав Божија могла почивати у нама. „Бог је љубав, и који стоји у љубави, у Богу стоји и Бог у њему стоји“ (1. Јн. 4:16).

Зашто би требали да љубимо Бога?

Бог је врховно добро, од Кога извире свака добра ствар, и сва блаженства која јесу и која ће увек бити.

Без Бога, сва блаженства су проклетства и несреће, живот је смрт, радост и сладост су горчина. Живети са Богом јесте срећа у несрећама и жалостима, богатство у сиромаштву, слава у бесчашћу, и утеха у жалости. Без Бога не може бити истинског покоја, мира и утехе.

Према томе, љубите Га као ваше врховно добро и блаженство, љубите Га више од сваког створења, више од оца и мајке, од жене и деце, више од вас самих. Прионите Му у срцу, и изнад свега, желите Њега јер је Он ваше вечно добро и блаженство, без Кога нема ни живота, ни блаженства, нити у овом веку, нити у веку који долази.

Свако створење Божије је добро, али је њихов Творац неупоредиво бољи. Љубите, онда, желите то добро које је постојеће, без почетка, увекпостојеће, без примена, од Кога су сва створења створена добра.

Сећајте се Љубави Божије

Свуда ои у сваком труду сећајте се Господа Бога вашег и Његове свете љубави према вама. Све што можете видети на Небесима и на земљи и у вашем дому, побуђује вас на сећање Господа Бога вашег и Његове свете љубави. Ми се развијамо у љубави Божијој. Свако створење Божије, носи сведочење љубави Његове према нама. Када видиш творевину Божију и имаш корсти од ње, реци себи овако: „ово је дело руку Господа Бога мог, и створено је ради мене. Ова светлећа тела на небесима, сунце, месец, звезде, јесу творевина Господа Бога мог, и оне просветљавају цео свет и мене. Ова земља, на којој живим, која носи плод за мене и моју стоку, и све што може бити на њој, јесте творевина Господа Бога мог. Ова вода која поји и мене и моју стоку, јесте благослов Господа мог. Ова стока која ми служи, јесте творевина мог Господа и дана ми је од Њега да ми служи. Ова кућа у којој живим јесте благослов Божији и

дана ми је од Њега за одмор. Ова храна коју окушам јесте дар Божији мене, дан за оснажење у утеху моме немоћном телу. Ова одећа у коју сам обучен, Господ Бог ми је дао ради покривања мог нагог тела. И тако даље.

Овде је икона слика Христова; слика мог Спаситеља, Који је ради менедошао у овај несрећни свет да спаси мене, који сам гинуо, патио је и умро, мене ради, и тако ме искупио од греха, ђавола, смрти и пакла. Обожавам Његову неизрециву љубав према човеку.

Овде је икона слика Богородице, слика Пресвете Дјеве, која је родила у телесно, без семена Исуса Христа, Господа мог и Нога. Блажена међу женама јесте Мајка која је носила Оваплоћеног Бога, и блажен је плод утробе њене (Лука 1:46)! Блажена је утроба која је носила Господа мог и груди које су Га дојиле (Лука 11:27)!

Овде је икона Претече; то је слика тог великог пророка, који је од Бога послан пред лицем мог Спаситеља Исуса Христа, и људима којима је проповедао Њега, да је већ дошао и показао на Њега, говорећи: „**Гле, Јагње Божије, Које узео на Се грехе света**“ (Јован 1:29), који се нашао достојан да Га крсти у реци Јордану.

Овде је икона Апостола; то је слика Ученика Спаситеља мог, који Га је видео лично, који је отишао са Њим, гледао Га како чини чудеса, слушао како проповеда, гледао како пати ради спасења света, и устаје из мртвих и вазноси се на небо.

Одве је икона Мученика; то је слика борца, који је издржао чак до крви, ради части мога Спаситеља Исуса Христа, и није штедео чак ни свој свети живот, Имена ради Његовог, и установио је нашу побожну верукао истинску, изливајући сопствену крв; и тако даље.

Ова реч, Свето Писмо које слушам, јесте Реч Божија, то је реч уста Његових. Уста Господа мог су говорила то, и кроз њих, ми говори Господ, „**Милији ми је закон Твој, него хиљаде злата и сребра**“ (Пс. 119:72). О Господе, даруј ми ухо да слушам свету реч Твоју.

Овај свети дом, црква у којој стојим, јесте храм Божији, у коме су молитва и слављење нуде мом Богу од стране верних, браће моје. Ови гласови, ово слављење и заједничке молитве су они гласови којима се химне, захваљивања, похвала и слављења слане у Свето Име Бога мог.

Овај свети човек, епископ или свештеник, јесу најближе слуге Бога мог, који Му приносе молитве, за мене грешног и за цео свет. Овај човек, проповедник речи Божије, јесте гласник мог Бога, који мени и остатку браће моје расветљује пут спасења.

Овај брат мој, сваки човек, јесте вољено створење Божије, и као ја је створење, створено по слици и обличју Божијем. И павши, био је искупљен, као и ја, Крвљу Сина Божијег, Спаситеља Мог, и позван је у вечни живот Речју Божијом. Морам га волети као вољено створење Бога мог, волети га као себе самог. И не сме му чинити ништа, што ја не би волео, и морам му чинити, оно што бих желео себи, јер је то оно што ми је Господ мој заповедио. Једном речју, свака прилика и свака ствар може и мора да те надахњује на љубеће сећање Господа Бога твог, и мора ти показати љубав

Његову према теби, пошто чак и Његова казна долази из љубави Његове према нама. Према Писму, „**Кога Господ љуби, онога и кара**“ (Јев. 12:6).

Памти, онда, свуда и у свакој прилици и у свим стварима, Име Господа Бога твог. Побрини се да не заборавиш Добротвора твог, када уживаш у Његовим добротинствима, да се не би показао као незахвалан; јер заборављање добротвора, јесте јасан знак незахвалности.

Бог је твој Творац, Избавитељ, врховни Добротинитељ, и добар Старатељ. Створио те, као што ти даје и сваку добру ствар, пошто без Његове доброте, не би могао живети ни један минут.

Не видиш свог Добротинитеља овим очима, али видиш добротинства која ти дарује. Видиш сунце, месец и звезде Његове које те осветљавају. Видиш ватру која те греје и на којој спремаш храну. Видиш храну, која те задовољава, видиш одећу којом је твоје наго тело покривено. Видиш сва остала, безбројна добротинства, која ти је Он дао ради твојих потреба и утехе.

Видећи све то, онда, и примајући ова добротинства, сећај се твог невидљивог Добротвора свуда и увек са љубављу, и захваљуј Му за сва Његова добротинства чистог срца. Највећи и највише од свих Његових добротинстава, је што ће Његовом добром вољом, Христос, Његов Јединородни Син, дошао и искупио нас Својом драгоценом Крвљу од патње, пакла и смрти. У овом делу, Он је показао Своју неизрециву доброту према нама. Морамо, стога, увек непрекидно гледати вером на ово велико дело Божије, толико несхватљиво уму, и псећати се Бога, Који је толико волео нас недостојне. Морамо Му захваљивати свим срцем, обожавати Га, славити, певати и прослављати Га срцем и устима. **„Благословен Господ Бог Јаковљев што походи и избави народ Свој. И подиже нам рог спасења у дому Давида слуге Свог.“** (Лука 1:68-69).

Ти би, такође, требао увек да памтиш ово велико дело Божије и да му се дивиш, да захваљујеш Богу из свог срца, да живиш како је угодно Богу, Који је дошао у свет да грешнике спасе, да Га не би увредио својом незахвачношћу. Он жели да те спаси, пошто је дошао у свет ради тебе, патио и умро у Свом светом Телу. Требао би, онда, да испуњаваш Његову вољу, и да се бринеш за спасење своје душе са свом марљивошћу. Буди Му захвалан, живи у свету смирено, са љубављу, кротко и стрпљиво, као што је и Он живео. Он жели исто и од тебе.

Труди се да угодиш Богу, вером и послушањем, то јест, ради оно што Он жели, и шта Му је угодно, и немој чинити оно што не жели и што Му није угодно. Без послушања, шта год човек радио, не угађа Богу.

Поштовање према Богу

Не обожавај Бога материјалним стварима и површно, већ добром савешћу, страхом, љубављу, послушањем, захвалношћу, молитвом и вером. Јер Бог је Дух,

нематеријални и према томе обожава се ни у чему другом, сем у Духу и истини (Јован 4:24)

Помињи Име Божије са свим поштовањем, страхом и побожношћу, и то само када и где треба да се спомиње, јер је Име Божије свето и страшно, а они који Га помињу без поштовања, греше тешко. Подај, дакле, сво поштовање према Имену Божијем као према Самом Богу. Помињеш име земаљског цара са поштовањем; тако би и требало. Колико више би морали да помињемо Име Бога, Цара Небеског, које се дубоко поштује, љуби и слатко је свим Ангелима и душама Светих, са крајњим страхопоштовањем.

Име Божије се исправно помиње у молитви, у слављењу, захваљивању, у хвали и духовним песмама, разговорима и говорима, подесним за Хришћане. То је онда када је разговор о Светој Речи Божијој, о Закону и Јеванђељу, о доласку Христа у свет, о Његовом животу на земљи, патњи и смрти коју је претрпео нас ради, о смрти, и Суду Христовом, о вечним мучењима и вечном животу, и друго.

Не помињи га у другим разговорима, без изузетне потребе, а ако постоји потреба да се помене, спомени га са свом опрезношћу и поштовањем.

Чувај се од помињања Имена Божијег у лажима и шалама, да не би Суд Божији дошао на тебе у том тренутку. **„Јер је Бог наш огањ који спаљује.“** (Јев. 12:29)

Без живе вере и страха Божијег, немогуће је живети побожно. Жива вера се надањује у људском срцу размишљањем о речи Божијој и Духом Светим. Из овог разлога треба да читамо и пазимо на реч Божију, и молимо се да Сам Бог, запали лампу вере у нашем срцу. Страх Божије често настаје из размишљања о свеприсутности Бога и Његовом свезнању. Бог је у суштини свуда присутан; и где год ми били, Он је са нама; шта год ми радили, рекли, мислили, предузели, све је пред Његовим очима. Он зна наша дела, далеко боље од нас самих. Мисли о овоме, о Хришћенине, и пази и уз помоћ Божију, страх Божији ће се родити у теби. Страх Божији ће те чувати и исправљати свуда и у свим стварима, и окретаће те од сваког злог дела, и потврђивати у сваком добром делу. Тако ћеш дан по дан, постајати бољи.

Држи Бога, дакле, пред својим духовним очима и имаћеш страх Божији, опонашајући Псалмопојца, **„Свагда видим пред собом Господа“** (Пс. 16:8). Али оно шта треба да радиш, биће ти познато у следећим тачкама. Пази и труди се да се повинујеш овоме.

Док стојиш у цркви, буди пажљив према ономе што се чита и пева. Ово рађа грижу савест, истинску молитву, искрено појање и захваљивање. Избегавај, дакле, телесно стајање у цркви, са лутањем ума ван цркве, и телесног стајања пред Богом, а размишљања о светским пословима, да се на тебе не би применила изрека, **„ови људи приближавају се к Мени устима својим, и уснама поштују Ме; а срце њихово далеко стоји од Мене.“** (Матеј 15:8). Стога, док стојиш телом у цркви, стој срцем и духом, као да стојиш поред Богом.

Када гледаш на иконе Светих, сети се да је Један Творац, Који је створио и њих и тебе, и да је Његов циљ био исти и за њих, као што је и за тебе, то јест, да спаси и њих и тебе. Они су прослављени, а и пред тобом лежи иста слава, само опонашај њихове животе и бићеш спасен.

Молитва се не састоји само из стајања и клањања телом пред Богом, и у читању написаних молитви, али чак и без тога, могуће је молити се у уму и духу у свако време и на сваком месту. Можеш се молити док ходаш, седиш, лежиш, међу људима, и у усамљености. Дужи свој ум и срце ка Богу, и моли милост и помоћ од Њега. Јер, Бог је свуда и на сваком месту и врата ка Њему су увек отворена, и лако Му је прићи, што није тако код људи. А ми Му можемо прићи вером и молитвом, свуда и у свако време, у свакој потреби и условима. Можемо Му умом говорити у свако време, „Господе, смилуј се, Господе помози!“ и слично.

Закон Божији

Љуби Реч Божију, то јест Писмо, предано нам, од стране Пророка и Апостола, као Бога Самог. Јер, реч Божија јесте реч уста Његових. Ако љубиш Бога, онда ћеш без сумње, љубити такође и реч Божију. Јер је реч Божија, Божија посланица или писмо нама недостојнима, и Његов највиши дар нама, за наше спасење. Ако љубиш Онога Који га је послао, онда такође љуби и писмо, од Њега послано. Јер је реч Божија, предана од Бога, мени, теби, свакоме, тако да би свако ко жели да се спасе, задобио спасење кроз њу.

Ти волиш када ти земаљски цар напише писмо, и читаш га са љубављу и радошћу. Колико ми морамо више читати писмо Небескога Цара са љубављу и радошћу.

Реч Божија ти није предана, зато да би је ти положио само на папир, већ да би је могао користити и духовно, да би могли просветљени и вођени на истинском путу и спасењу, да би наш морал могао бити исправљен, да би могли живети према његовом правилу у свету, и да би могли угодити Богу. Ако желиш, према томе, да будеш истински Хришћанин, онда сигурно мораш да живиш према његовом правилу. Јер је реч Божија небеско семе. Мора, дакле, дати род у нама, своје врсте, то јест свети небески живот, иначе ће нас оптужити на дан Страшног Суда Христовог. Живи, према томе, како реч Божија учи, и исправљај себе. **Не завируј узалудно у тајне.**

О Тајни Пресвете Тројице, Најсветије Евхаристије, и другим таквим стварима које нам нису откривене у светој речи Божијој, не распитуј се узалудно, да не би упао у замку ђавола и био заплетен у њу, да не би био неспособан, да побегнеш одатле и тако погинеш.

Јер оно што захтева само веру, превазилази наше расуђивање и веома је опасно, завиривати у такве ствари. Чувај се, дакле, радозналост испитивања ствари, које су изнад тебе.

Веруј у све ствари које учи Свето Писмо, и као што Света Црква верује и како је установила поредак према Писму.

О Савести

[садржај](#)

Када је Бог створио човека, поставио је савест у његову душу, тако да би био руковођен њом, и да би био управљан у томе шта да чини, а шта да избегава. Савест није ништа друго, него природни или урођени закон, из ког разлога се и слаже са писаном Речи Божијом. Јер шта год учи Реч Божија, исто то учи и савест.

Закон Божији нам заповеда да знамо једног Бога; савест учи исто. Због чега чак и незнабошци, уеђени савешћу, признају једног Бога.

Закон Божији нам заповеда да поштујемо Бога изнад свих створења и да дају врховну част и Самом Богу; савест учи исто. Закон Божији нас учи да ништа не сматрамо једнаким Богу; савест учи исто.

Закон Божији нам заповеда да показјемо покорност, подређеност и послушање Богу, као врховном ауторитету; савест учи исто. Закон Божији нам заповеда да се бојимо Бога, као најправеднијег Судије; ми слушамо исто из савести. Закон Божији нам заповеда да казнимо оне који хуле на Име Божије; наша савест такође то не може издржати. Закон Божији учи да више слушамо Бога, него људе; савест нас учи исто. Закон захтева да љубимо Бога изнад свега; савест заповеда исто. Јер Бог је најузвишеније и врховно добро и извор свих добара, према томе, морамо Га волети изнад свих створених добрих ствари.

Закон нас учи да захваљујемо Богу за све ствари; савест нас учи исто, јер нас сама савест убеђује да будемо захвални нашем Добротвору.

Закон Божији нам заповеда да поставимо сву наду на Бога; савест заповеда исто. Јер Сам Бог је у стању ад учини све као Свемогући. Свака створена ствар јесте немоћна без Бога и ван Бога, према томе, нада у њих је нестална и слаба. Закон Божијиј нам заповеда да се покоримо и поштујемо родитеље у све власти послене нам од Бога; исту ствар слушамо и из наше савести.

Закон нам забрањује да повређујемо човека и да га лишимо живота; савест такође. Закон заповеда да помогнемо човеку у несрећи и потреби; савест налаже исто. Закон Божији забрањује прељубу и блуд; човек слуша исто из своје савести, грмећи унутар њега, да се не би прљао нечистоћом.

Закон забрањује да полагамо руке на добра других, без сагласности власника; савест вапије исто. Закон Божији забрањује лагање, ласкање и улагивање; савест такође. Закон Христов нам заповеда да не желимо ништа, што припада другом; савест то исто заповеда.

На тај начин се Закон Божији и савест међусобно слажу у усмерени су ка истом циљу, то јест, ка нашем блаженству, одакле су чак и пагани, просветљени философским учењима, написали многе корисне савете. То потиче ни из чега другог, до из савести или природног закона, осветљеног многим саветима и трудовима.

Према томе, свако ко грешити против савести, грешити такође и против Закона Божијег, и против Самог Законодавца, Бога. Ко год не слуша своју савест, не слуша ни Закон Божији нити Самог Бога. Ко год се не покорава својој савести, не покорава се ни Закону нити Самом Богу. Ко год вређа своју савест, вређа и Самог Бога.

Они Хришћани, који греше против своје савести не обожавају истински Бога, већ су лицемери, јер је немогуће обожавати Бога без чисте савести. Истински Хришћанин не жели то, и чува себе од грешења против своје савести и да тако крши Закон Божији. Он би пре пати, него грешити. Вера почива у таквој савести и чини човека радосним; јер тамо где је чиста савест, тамо је вера и радост. Као што Закон Божији оптужује човека греха, слично га и савест оптужује. Тако, када се реч прекора говори уопште, тада грешници бивају рањени у савести и мучени.

Тако је расипник повређен када се говори о расипништву; лопови и разбојници су узнемирани када се говори о лоповлуку и разбојништву; ласкавци и лажови када се говори о обманама и лажима; они су узнемирани и чак показују и неке спољашње знаке. У њима самима их савест оптужује.

Као што Закон Божији ставља страх од Суда Божијег у грешника, слично га и савест баца у страх и вапије унутар њега, „Човече, завршиће се лоше по тебе“. Као што је последица Закона Божијег и савести иста, тако ће они бити исто и на Христовом Суду. Тамо ће Закон Божији оптужити грешника, који га је кршио; савест оптерећена гресима, ће га такође оптуживати.

Зато, ово двоје, савест и Закон Божији ће, бити сведоци и тужиоци против сваког грешника. Дешава се да је зла савест као успавана; али када се пробуди почне да оптужује грешника, онда сурово мучење долази на њега кроз савест, одакле је то и да се многи убијају, не подносећи жигање и муке савести.

Јер као што нема бољег покоја од чисте савести, слично томе, нема ни веће узнемирености и мучења од порочне савести. Ако савест толико мучи овде, колико ће тек мучити грешника у веку који долази, када сви његови греси буду стали пред њега и оптужили га и мучили?

О грешни, зашто спавамо? Пробудимо се и покајмо и очистимо од наших греха, покајањем и скрушеношћу срца, и исправимо себе и бежимо од грешења и повређивања своје савести, да се не би појавили пред Христовим Судом, са злом савешћу, помраченом гресима, када ће се књиге савести отворити и када ће свако примити према својим делима.

Немој чинити оно што ти савест забрањује, јер ти непогрешива савест забрањује оно што и Закон Божији такође. Јер је добра савест у сагласности са Законом Божијим. Закон Божији говори, „Не убиј, не кради“ (2. Мојс. 20:13,15) и друго. Такође слушај од савести и она ти говори исту ствар.

Избегавај, дакле, да радиш оно што ти савест брани, да не би повређујући своју савест, повредио своју душу.

Свето Крштење

[садржај](#)

„Који узверује и покрсти се, спашће се“ (Марко 16:16). Господ наш и Спаситељ, дао нам је ову изреку за нашу утеху и потврду. Јер шта је утешније за верујућу и крштену душу од ове речи која јој обећава њено вечно спасење?

Драги Хришћани, слава нека је Богу што ми и верујемо у Јеванђеље и што смо просветљени Светим Крштењем. Али погледајмо на силу Светог Крштења и видећемо шта смо били пре Крштења, а шта смо постали након Крштења, да би могли примити живу утеху из овога.

Кроз Свето крштење смо избављени од сваке пропасти и примили смо сва истинска блаженства благодаћу Божијом. Пре Крштења били смо далеко од Бога, али кроз Крштење смо му постали блиски. Пре Крштења били смо непријатељи Божији, али смо кроз Крштење постали помирени са Њим и Он са нама. Пре Крштења били смо деца гнева Божијег, али кроз Крштење смо постали сасуди благодати Божије. Пре Крштења смо били деца таме и деца ђавоља, али кроз Крштење смо постали деца светлости и деца Божија. Пре Крштења смо били окрнављени гресима, али смо кроз Крштење опрани, освећени и оправдани.

Пре Крштења били смо изгубљени, али смо кроз Свето Крштење спасени. Пре Крштења врата бесконачног живота и Царство Небеско били су затворени за нас, али кроз Крштење она су отворена и они који чувају благодат Светог Крштења улазе неометани. Ми добијамо ове и друге користи од Бога кроз Свето Крштење.

Примамо их слободно и без икакве наше заслуге, само из љубави Његове према човеку, јер шта може залужити онај, кој је изгубљен? Слава доброти Божијој! Слава љубави Његовој према човечанству! Слава сажалењу Његовом! **„Да буде Име Господње благословено одсад и довека“** (Пс. 113:2)

Јединородни Син Божији, Спаситељ наш Исус Христос, задобио је ову највећу милост од Бога за све нас. Он ју је задобио кроз Своју Најдрагоценију Крв и смрт Своју.

Драги Хришћани, сећајмо се Светог Крштења и размотримо да ли живимо достојно Светог Крштења, да нам Свето Крштење не би било на већу нашу осуду у дан Христовог Страшног Суда, где ће свака грешна реч, мисао и дело бити осуђени.

Свето Крштење је налик вратима, којима су они који су крштени ушли у Свету Цркву и **„живе са Светима и домаћи су Богу“** (Еф. 2:19). Али не само то, већ пре Крштења постоје одривања и завети:

1. Ми се одричемо Сатане и његових злих дела. Сатана је изопачени и зли дух. Створен је добрим од стране Бога, али он и они са умом, сличним његовом, отпали су од Њега и тако од светлих постали мрачни, од добрих постали зли и изопачени. Његова де ла су идолопоклонство, гордост, обмана, лажна учења, ласкање, лукавство, завист, злоба, крађе, прељуба, расипништво, свака нечистота, клевета, богохулство и сваки грех; јер он је изумитељ греха и он је преварио наше прародитеље у Рају и одвео их у грех и отпадништво од Бога. Ми смо се одрекли овог изопаченог духа и свих његових злих дела пре Крштења.

2. Одрекли смо се сваке сујете, гордости и помпе овог света, јер смо позвани и обновљени за вечни живот.

3. Обећали смо да ћемо служити Христу, Сину Божијем у вери и истини, заједно са Оцем и Духом Светим и да ћемо следити Његове кораке.

4. Тако смо установили свечани уговор између Бога и нас. Ми, који смо се одрекли Сатане, обећали смо да ћемо служити Богу и бити Му верни. Бога нас прихвата у Својој највећој милости и обећава нам наслеђе у вечном Животу и Царству, и пере нас који смо оскрнављени гресима у купки Крштења. Он нас освећује и оправдава, као што и свештеник говори над сваким крштеним **„Опран си, посвећен си и оправдан си“** (уп. 1 Кор. 6:11)

Драги Хришћани, сетимо се ових одрицања и завета и размотримо да ли их чувамо; јер је озбиљна ствар лагати Бога и веома је опасно наћи се лажан пред Њим. Размотримо, дакле, да се није неко од нас вратио Сатани, да се нисмо одрекли Христа и напустили Га? Погледајмо на чијој се страни налазимо, да ли на страни Сатане или на страни Христа?

Човек служи и припада ономе, чију вољу врши. Човек се одриче Христа, не само када одбацује Његово Свето Име и не исповеда Га као Сина Божијег и свог Спаситеља, већ и онај који греша против савести и немарно крши Његове свете заповести. Ово је учење Апостола. Јер, Апостол говори: **„Говоре да познају Бога, а делима Га се одричу, јер су мрски и непослушни и ни за какво добро дело ваљани“** (Тит. 1:16)

Да ли видиш да људи и у делима такође одбацују Бога, а не само својим уснама? Да ли је неко блудник и чини прељубу? Тај одбацује Христа. Да ли неко мрзи свог суседа и тражи да му нанесе штету? Такав је отпао од Христа. Да ли неко краде; да ли отима и краде ствари свог ближњег? Он се одвојио од Христа. Да ли неко вара и ласка свом ближњем?

Он више није са Христом, али у свим овим стварима он се потчињава непријатељу спасења, и на тај начин не остаје у обећањима која је дао Богу и тако је слагао Бога. Испитајмо онда, љубљени, своју савест и свој живот.

Којој страни ми припадамо, Христовој или страни Његовог непријатеља? Добру или злу? Броју спасених или онима који су изгубљени? **Онај који није са Христом непријатељ је Христов.** Јер је Сам Христос рекао: **„Који није са Мном, против Мене је.“** (Матеј 12:30)

Љубљени пазимо на себе и будимо са Христом у овом свету, као што смо се заветовали на Крштењу: будимо са Христом овде, да би могли бити и у веку који долази, према Његовом обрећању које не може обманути: **„Где сам Ја онде и слуга Мој нека буде“** (Јован 12:26).

Служимо Му као свом Цару и Богу, да би нас на Дан Суда, Он познао као Своје слуге и убројао нас међу Своје верне служитеље и отворио нам врата вечне радости. Сетите се завета на Крштењу.

Да би могли да делате по поменутиим тачкама, морате памтити завете које сте дали на Светом Крштењу. Јер иако нисте ви сами, већ ваши кумови, дали те завете пред Богом о вашем понашању, ви сте обећали онда, пљујући на Сатану и на гордост његову и на службу његову и на његова зла дела – обећали сте, говорим – и заветовали се на службу Исусу Христу, Господу и Искупитељу вашем у вери и истини, заједно са Оцем и Светим Духом.

Размислите, Хришћани, какве сте завете дали и Кома сте их дали. Тешка је ствар слагати човека, колико је неописиво теже слагати Бога. **„Бог се не да ружити“** (Гал. 6:7). Када Хришћанин не остаје у својим обећањима и не чува их, какву милост, онда, треба он да очекује од Бога, Кога је слагао? Онај који испуњава своја обећања наћи ће милост Божију и у Царству Његовом. Он остаје веран Богу, и Бог ће га држати у благодати и у Својој заштити као Свог. А то и пророк пева Господу: **„Са светима поступаш свето, са човеком верним верно, са чистим чисто, а с неваљалим насупрот њему.“** (Пс. 18:25-26)

Хришћани! Сви они који чине грехе и делају насупрот своје савести не чувају своје завете. Овде су укључени прељубници, блудници, сви оскрнавитељи, лопови, пљачкаши, разбојници, лукави, препредени, обмањивачи и псовачи и људи злог говора, пијанице, трагачи туђих грешака, пуни мржње, злобни, они који живе у гордости и сјају овог света, и сви они који се не боје Бога.

Сви они су слагали Бога и нису очували своје завете и они су **ван Свете Цркве**, иако чак могу ићи у цркве, молити се и примати Тајне, градити цркве и украшавати их и показивати друге знаке Хришћанина.

Пошто ће сви они бити снажно подвргнути тесту на Суду Христовом и бити мучени тамо више од Турака и идолопоклоника, избегавајте ова дела, Хришћани, и не опонашајте горепоменуте вршиоце греха, да не би били осуђени са њима на вечни огањ, праведним Судом Божијим: **„Где црв њихов не умире и огањ се не гаси“** (Марко 9:44, 46, 48), већ свим средствима трудите се да живите и делате како учи Реч Божија, као што смо рекли горе. Чувајте у уму ове ваше завете, и они ће вас водити према Хришћанском животу и задржати вас од сваког зла и чиниће вам добро.

Ако приметите да не чувате ове завете, покајте се и почните опет Хришћански живот, да се не би појавили пред Богом у лажи, и погинули са лажовима: **„Астрашљивима и невернима и поганима и крвницима, и курварима и врачарим и идолопоклоницима и свима лажима, њима је део у језеру што гори огњем и сумпрором; које је смрт друга“** (Апок. 21:8).

Није могуће на прави начин описати и плакати над несрећним стањем оног Хришћанина, који је себе предао незаконим делима након Светог Крштења и који чини грех. Он је лишен свег оног блаженства којег се удостојио у Крштењу, благодаћу Божијом, и сопственом вољом себе баца у ону пропаст, из које је био избављен. Још више, пада још у већу пропаст, јер је знао истину, али није желео да живи по њој. Знао је Бога, али није хтео да Га обожава.

Знао је пут који води у вечно блаженство, али није желео да уђе у њега. Заветовао се да ће радити Богу, али Га је слагао. Био је опран, био је освећен, био је оправдан, али се лишио свега тога. Постао је дете Божије, али је изгубио то најславније племство. Постао је наследник вечног живота и Царства, али је проћердао то наслеђе.

А ово Апостол говори о таквима: **„Јер им беше боље да не познаше пут правде, неголи кад познаше да се врате натраг од свете заповести која им је предана“** (2 Петр. 2:21)

Видиш, О Хришћанине, колика је велика пропаст Хришћанина, који чини грех! Сада није очигледно, пошто се не види телесним очима, већ духовним: али ће постати очигледно онда, када се сва наша тајна и јавна дела открију пред целим светом, то јест, у Другом Доласку Христовом.

Тада ће тај јадни Хришћанин знати и гледати своју велику пропаст и уништење. Морамо истински оплакивати стање таквог Хришћанина са много суза. Јер као што је човек који је опран у купки, опет запрљан блатом и прљавшином, тако слично је и Хришћанин, очишћен у купки Крштења, оскрнављен опет грехом.

Башкао што је неко, ко је из прљавих рита, био обучен у пурпурно и фино рубље, наново скине ту прелепу одећу и стави на себе нечисте рите, тако и свако ко чини грех после Светог Крштења ради слично. Јер из рита греха, био је обучен у Христову одору оправдања, али презрећи ову прелепу одећу, поново ставља рите греха.

Као што се неко ко долази из таме у светлост и поново враћа у таму, тако је слично са оним човеком који је дошао из таме греха у светлост Христову, истинску Светлост, и поново враћа у ту исту таму. Баш као што је онај ко је био ослобођен из ропства и заробљеништва долази на слободу и поново се враћа у исте горке ланце, слично и Хришћанин који чини грех, био је избављен благодаћу Христовом из горког ропства и заробљеништва ђавола, али се враћа у ту несрећу.

Баш ако човек који је избављен из дубоке јаме опет враћа у ту јаму, тако слично и Хришћанин који чини грех, био је избављен из јаме вечне пропасти, али се сопственом вољом поново баца у ту исту јаму. **„Јер им се догоди истинита приповест: пас се враћа на своју бљувотину, и: свиња окупавши се, у каљужу.“** (2 Петр. 2:22)

Овом стању пропасти припадају:

- Расипници, прељубници, и сви они, који себе на било који начин оскрнављују.
- Лопови, разбојници, пљачкаш и сви они, који на било који начин неправедно стичу имовину другог.
- Пакосни људи и сви они, који наносе штету животима свог ближњег.

- Лукави, препредени, лицемери и они који обмањују свог ближњег.
- Богохулници, псовачи и клеветници.
- Судије који суде према даровима и миту, а не према свом позиву и правди.
- Сурови господари.
- Трговци који дају лошију робу уместо боље, јефтину продају као скупу, труду као добру и стављају већу цену за своје производе од њихове стварне цене.
- Они који се баве врачањем и они који их позивају у своју кућу.
- Сви они, који делају против савести и који немарно крше Закон Божији.

„Јер им се догоди истинита приповест: пас се враћа на своју бљувотину, и свиња окупавши се, у каљужу.“

Драги Хришћани, окупани у купки Светог Крштења, испитајмо себе, да се неко од нас није окренуо од Христа и упао у стање пропасти поменуто горе. Ко год се супроти закону, ради зађавола и већ је далеко од Христа.

Тешко Хришћанима који чине грех након Светог Крштења! **„Лакше ће бити земљи содомској и гоморској у Дан Страшног Суда него ли таквим Хришћанима“** (Матеј 10:15)!

Јадни Хришћани, испитајте себе и чувајте се да не би постали вечни заробљеници ђавола и уништења. **„Где црв њихов не умире и огањ се не гаси“** (Марко 9:44).

О Боже поштеди Своје разумно створење, створено по слици Твојој!

Искупитељ

[садржај](#)

Само Оваплоћење Сина Божијег и Његов долазак у свет, снажно охрабрују грешнике на покајање. Ради кога је Христос дошао у свет? Ради грешника. А због чега? Ради њиховог спасења. О колико је наше спасење било драго Богу! Он Сам је дошао у свет, О грешници, ради нашега спасења.

Слушајте, грешници, и схватите! Сам Бог је дошао у свет ради нашега спасења, и дошао је у нашем обличју. О заиста је велика тајна побожности! Бог се појавио у телу. **„Господе! Шта је човек те знаш за њ, и син смртнога те га пазиш?“** (Пс. 144:3)

Заиста је чудесна милост Божија према човеку, а такође је чудесно и дело Његово. Предвиђајући то, пророк Му је вапио са страхом и дрхтањем: „**Господе, чух реч Твоју, и уплаших се; Господе дело Своје усред година сачувај у животу, усред година објави га, у гневу сети се милости**“ (Авакум 3:2).

Грешници, призовимо у умове ово велико дело Божије, које је Он учинио ради нас, и покајмо се. Сетимо се како је ради нас био рођен од Пречисте Дјеве и постао дете, и био храњен млеком Своје Мајке. Невидљиви је постао видљив, и Онај, Који је био без почетка, имао је почетак, и Онај, Који је био неопипљив, постао је опипљив и био је увијен као беба у пелене: „**И Реч постаде тело**“. (Јован 1:14)

Сетимо се како је, док је још био дете, бежао испред убица цара Ирода. Сетимо се како је живео на земљи и био странац, како је ишао из места у место и трудио се ради нашега спасења. Сетимо се како се Он, Који је неприступачан Херувимима и Серафимима дружио са грешницима; како Онај, Који има Небеса као Престо и земљу за подножје ногама Својим и Који обитава у светлости неприступачној, није имао нигде да склони главу Своју; како је Он, Који је богат, постао сиромашан, да би Његовим сиромаштвом ми постали богати.

Сетимо се како је Он, Који Себе облачи у светлост као одећу, на Себе ставио одећу пропадљивости. Како је Онај, Који даје храну свима, јео земаљски хлеб. Како је Свемогући постао слаб и како се Он, Који даје снагу свима, трудио.

Сетимо се како се на Њега, Који је изнад сваке части и славе, хулило, како су Га проклињали, како су Му се ругали преступници.

Сетимо се како су Му задали бол, како је трпео, туговао, плакао и био испуњен ужасом. Сетимо се како је био продан и издан од незахвалног ученика и напуштен од осталих ученика; како је био везан и вођен на суђење; како су Му судили преступници. Био је псован. Био је бичеван. Био је обучен у рите у којима су Му се ругали, поздрављали су Га ругајући Му се као Цару: „**Здраво, царе јудејски!**“ (Јован 19:3). Крунисан је венцем од трња, тучен по глави трском, слушао је од Својих безаконих људи: „**Узми, узми, распни Га**“. (Јован 19:15). Одведен је на распеће између два злочинца и умро на Крсту.

Све ове ствари Син Божији је учинио ради нашега спасења. О грешници, у Адаму смо изгубили наше спасење и сво наше блаженство, али Христос, Син Божији, благовољењем Свог Небеског Оца, повратио нам је све то. Размотримо, онда, О грешници, да ли сама Крв Христова, проливена ради нашега спасења, и сва Страдања Његова не вапију на нас. Покајмо се и не будимо лишени вечног спасења, **јер без покајања нема спасења никоме**, али поред свега тога изопачени грешник не схвата.

Бог воли човека толико да му је открио Своје Божанско промишљање за њега, да треба да се покаје и да буде спасен, али грешник и даље не схвата.

Христос, Син Божији, показао је човеку Свој долазак у свет ради човека, у Јеванђељу. Показао му је Своје вољно самоодрицање, Своје вољно сиромаштво, Своје

вољно и дубоко смирење, Свој труд, болове, муке, жалости, патње и смрт, чак смрт на Крсту.

И Он говори човеку: „Човече, узео сам све ово на Себе и издржао ради тебе и ради твога спасења. Али ти занемарујеш своје спасење и не мислиш да треба да се покајеш и престанеш са својим гресима, да узмеш Крв Моју и живиш.“

Али грешник, иако чује овај толико тужни и слатки Христов глас у Јеванђељу, ипак и даље не схвата. Христос није обећао да ће пмтити његове ргехе и преступе када Му се човек окрене, али грешник и даље не схвата. Христос га зове Себи и обећава му покој, али грешник не схвата. Остаје непоправљен као што је и био и преступа, као што је преступао раније.

Чини зла дела, као што је чинио раније; воли таму, као што је волео раније; мрзи светлост као што је мрзео раније; и из овог разлога он не долази на Светлост, већ остаје са ђаволом, кнезом таме.

О јадни грешници, пробудите се и дођите себи. Ако то не учините, сама Крв Христова, проливена ради вас, ће вапити против вас за казну. Слушај шта ти пророк Божији поручује у Лицу Бога: **„Обличићу те, метнућу ти пред очи грехе твоје.“** (Пс. 50:21); то јест, сва твоја зла дела, речи, мисли, намере и подухвати, следиће те у следећи свет и појавићеш се на Свеопштем Суду Христовом, и примићеш праведну награду за њих. Ти не жечиш сада да се покајеш на своју корист, и тако будеш спасен благодаћу Христовом; тада ћеш се кајати, али прекасо и узалуд. **„Устани ти који спаваш и васкрсни из мртвих и обајсаће те Христос“** (Еф. 5:14). Да је благословен Бог изнад свега заувек.

Постави своје спасење ни на чему другоме, осим на Самоме Исусу Христу, Спаситељу света. Ако заиста верујеш да је Он патио и умро за тебе и да је Он твој Спаситељ, онда Га љуби свим својим срцем, слушај Га и угађај Му, као твојме Спаситељу, постави и потврди сву своју наду на спасење само на Њему.

Морамо без престанка чинити добра дела као Хришћани, али морамо молити и чекати спасење од Самог Христа.

О Покајању

[садржај](#)

Онима који су грешили након Светог Крштења, једина нада је истинско покајање. Слава Богу за то! Слава Богу, да још нисмо погинули, О грешници! Нада ипак остаје. Божије сажаљење још увек није дошло до краја. Покајање се још увек проповеда грешницима.

Сиромашнима се и даље дају радосне вести. Небески Цар и даље проглашава Своју милост свуда. Врата милости још увек нису затворена. Благодат Божија је јш увек отворена за све. Јеванђеље и Јагње Божије, Које је узело на себе грехе света, још увек се проповедају. Царство Божије се још увек објављује.

Грешници који се покају су и даље спасени; и цариници и прељубници очишћени покајањем, учазе у Царство Небеско. Сажаливи Бог и даље зове ка Себи све оне који су се окренули, чека их и обећава им милост.

Љубећи Отац и даље прима Своје блудне синове који се враћају из далеке земље и отвара им врата Свога дома и облачи их у најбоље одело, дајући сваком прстен на руку и обућу на ноге и заповеда свима Светима да се радују са Њим.

„Радујте се, Анђели и сви Моји изабрани! Грешници, вратите се Мени, људи, створења Моја, створени по образу и подобију Мом, они који су погинули, сада су спасени, који су били мртви сада су живи поново, они који су били изгубљени, пронађени су.“

Слава доброты Његовој! Слава љубави Његовој према човеку! Слава сажалењу Његовом! Слава Његовој дарезљивости! Јадни грешници, зашто још увек чекамо у удаљеној земљи и не крећемо према Оцу? Зашто још увек умиремо од глади? Зашто пунимо себе грехом као махунама? У дому нашег Оца има свега у изобиљу. Тамо, чак и најамници имају довољно и у вишку.

Наш Отац нас чека са великом жељом и ревношћу, и са љубављу ће гледати нас, који се враћамо из далека, гледаће нас сажаливим очима и бићемо Му драги и пашће нам на врат и грлиће нас и љубити Својом светом љубављу. Неће нас корити и више неће памтити наше грехе и нечистоћу, а сви Његови Анђели и изабраници Његови ће почети да се радују због нас.

Дођимо себи, устанимо и кренимо и пожуримо ка Оцу нашем, и нека Му свако са смиреношћу и тугом каже: „**Оче! Сагреших Небу и Теби, и већ нисам достојан назвати се син Твој; прими ме као једног од Својих најамника.**“ (Лука 15:18-19).

Журимо, журимо, О грешници, док време још није истекло, док Отац чека, док се врата Његовог светог дома нису затворила. Покајмо се док благодат Божија још увек делује, да не би окусили деловање праведности Божије, вечни суд.

Не очајавајте због било ког греха који сте починили након Светог Крштења, и покајте се истински, али чекајте на милост Божију. Колико год много и колико год велики и тешки били ваши греси, у Богу је већа милост. Као што је Његово величанство, таква је и Његова милост. Само се чувајте од даљег решења и идите према горепомнутим речима.

Ако сте преступили то као човек и грешили, не очајавајте. Већ у самом том тренутку исповедите свој грех и падните на земљу са смирењем пред сажаливим очима Божијим и молите за милост, гласом цариника: „**Боже милостив буди мени грешноме!**“ (Лука 18:13) и греси ће ти бити опроштени.

Истинско покајање захтева да се човек окрене од греха и сујете овог света и окрене ка Богу свим својим срцем, да се промени изнутра и да постане другачији од онога што је раније био, и тако врши дело свог спасења са страхом и дрхтањем (уп. Фил. 2:12), тежећи да једино чини оно што је Богу угодно и тако буде спасен.

Јер, ако желиш да се истински покајеш и да будеш спасен, промени се и обнови, постани другачији од онога што си раније био, не брини се ни за шта друго, сем да

угодиш Богу и будеш спасен и на тај начин ћеш бити нова твар у Христу. Јер сваки Хришћанин, који жели да буде истински Хришћанин, а не лажни, труди се да буде нови или обновљени човек или ново створење. Не снисходите, онда, своме телу и не чините све што оно пожели.

Мора бити распето „са сластима и жељама“ (Гал. 5:24), ако желите да будете Хришћанин, то јест, Христов. Много напора и труда је потребно, за човека да се промени и да буде добро дрво, које доноси добри плод. Тежите, онда, само за променом, обновљењем и исправљањем себе. И молите се за ово, уздишите често и са савом ревношћу Христу Господу, да би вас Он Сам могао обновити и учинити добрим, јер се без Њега наше обновљење и исправљање не могу догодити. А када будете обновљени изнутра и будете добри, тада ће и ваш спољашњи живот и дела такође бити добри.

Ви сте Изабрани Народ

[садржај](#)

„Видите какву нам је љубав дао Отац, да се деца Божија назовемо“ (1 Јован 3:1), и јесмо. О блаженства! О љубави Божије према човеку! О колико је постигла љубав Божија! О колико се раскошно благодат Божија изобиловала! Јадни и одбачени грешници су учињени децом Божијом! Апостол Христов се чуди овоме и говори: „Видите какву нам је љубав дао Отац, да се деца Божија назовемо“, и јесмо. Јер шта је више запањујуће од тога да грешник постане дете Божије? Љубав Божија према човеку је учинила ово. Шта је славније него се звати и заиста бити дете Божије? Благодат Божија је поклонила ово човеку. Славно је бити дете земаљског цара; неописиво више је славније бити дете Небеског Цара, Бога. Ова слава, част, заслуга и племство и име, драгоценије од свих титула на свету. Због овога, слава Богу, Који љуби човечанство!

Ако су хришћани деца Божија, они су такође и наследници, наследници, дакле „**Божији, а сунаследници Христови**“ (Рим. 8:17). Ако су они деца Божија, шта онда, и кога треба да се боје?

Зашто се бојати издајника, непријатеља, ђавола, демона, пакла и смрти? Бог ће стајати за њих. „**Ако је Бог с нама, ко ће на нас?**“ (Рим. 8:31). Примили смо овај најузвишенији дар од Бога у Крштењу, јер се тада ми људи рађамо од Бога и примамо ову најславнију титулу.

Драги Хришћани! Сетимо се нашег Светог Крштења и ове најузвишеније милости коју је Бог показао: ми смо тада постали деца Божија. Слава Богу за ово! Али захтева се од деце да буду као родитељи: „**Шта је рођено од тела, тело је; а шта је рођено од Духа, дух је**“ (Јован 3:6).

Према томе, Хришћани морају бити слични Богу, пошто су рођени од Њега. Покажимо према томе, на делу да смо деца Божија. Бог је Свет, будимо и ми такође свети. Бог је праведан, будимо и такође праведни. Бог је добар: „**Јер Он заповеда Свом сунцу, те обасјава и зле и добре, и даје дажд праведнима и**

неправеднима.“ (Матеј 5:45); будимо и ми добри и чинимо добро и пријатељима и непријатељима нашим, онима који нас воле и онима који нас мрзе. Бог је сажалив, будимо и ми сажаливи и показујмо милост нашој несрећној браћи.

Бог мрзи грех, мрзимо и ми сваки грех и окренимо се од њега. Бог нас љуби, љубимо и ми једни друге. Бог нам прашта наше преступе, када се покајемо, опростимо и ми људима њихове преступе.

Апостол Христов нас подсећа да чинимо ово: **„Угледајте се на Бога, као љубазна деца“** (Еф. 5:1). Када покажемо такав карактер у нама, онда ћемо бити истинска деца Божија и примићемо и наслеђе о све добре ствари обећане деци Божијој у Исусу Христу, Господу нашем.

Поштовање наше браће Хришћана

Драги Хришћани, не могу се довољно начудити доброти Божијој и Његовој сажалиивој љубави према нама људима; а размишљајући о овоме, не могу, а да не ускликнем са Пророком: **„Господе! Шта је човек, те знаш за њ, и син смртнога, те га пазииш?“** (Пс. 144:3), када сагледам какву част је Господ даровао човеку!

Част и племство које Бог дарује људима, који су истински Хришћани је толико велика и толико висока да је немогуће не само описати речима, већ чак и схватити умом. **„А ви сте изабрани род, царско свештенство, свети народ, народ добитка“** (1 Петр. 2:9), говори истински Апостол Христов.

Из чега можемо видети неописиву и несхватљиву доброту и саосећајну љубав Божију према човеку? Погледајмо и поставимо част и племенитост Хришћанина, пред нашим унутрашњим очима, да би могли ревновати за њих и тражити је са жудњом. Отворите, чула ваше душе и чућете реч речену о истинским Хришћанима.

1. Они су названи и засиста јесу деца Божија. Шта је славније за човека него ово име? Апостол Христов се са правом чуди и са чуђењем говори Хришћанима: **„Видите какву нам је љубав дао Отац, да се деца Божија назовемо“** (Јован 3:1) и јесмо. Хришћани се такође моле Богу, ако своме Оцу и у један глас говоре: **„Оче наш, Који си на Небесима“** (Матеј 6:9) и остало.

О чуда! Грешници говоре Свесветом Богу: **„Оче наш!“**. О наше велике племенитости и части и утехе. О драги Хришћани! Отац Јединородног Сина Божијег је наш Отац, Његов Бог је наш Бог, као што Он Сам говори на нашу велику утеху: **„Враћам се к Оцу Свом и Оцу вашем, и Богу Свом и Богу вашем“** (Јован 20:17).

2. Истински Хришћани имају блиску заједницу и пријатељство са Оцем и Сином Његовим, Исусом Христом. Апостол Христов нас уверава овом изреком: **„а наша заједница је с Оцем и са Сином Његовим Исусом Христом“** (1 Јован 1:3). Колико је то велико можете видети и сами.

Људи сматрају за велику ствар, када имају пријатељство и заједницу са земаљским царем; колико је неописиво већа привилегија поседовања заједнице и пријатељства са Богом, Који је Цар царева и Господар господара и Који борави у

светлости неприступачној! О колико је донела доброта и љубав Божија према човеку! Погледај, О Хришћанине, и видећеш племство и заслуге Хришћана. Они имају заједницу са великим и несхватљивим Богом.

Боже, Твоја доброта је умножена и чудена, и Твоја љубав за палог и бедног човека је изнад сваке речи и схватања!

3. У истинским Хришћанима, као у духовним храмовима, Бог, Отац и Син и Свети Дух, пребива у љубави. Господ говори о овоме: „**Ко има љубав к Мени, држаће реч Моју; и Отац Мој имаће љубав к њему; и к њему ћемо доћи, и у њега ћемо се настанити**“ (Јован 14:23). Шта може бити часније и племенитије, од душе у којој обитава Три-Ипостасни Бог у благодати и љубави? Славна је ствар за људе да приме земаљског цара у своје домове; неописиво више је славније примити Небеског Цара у дом своје душе, и имати Њега да живи у њој.

Шта такође може бити блаженије од те душе, у којој Бог обитава као у храму? Рај сладости и радости, Царство Небеско је у њој. О блаженства! О достојанства! О племенитости Хришћанске душе!

Бог, Биће без почетка, без краја, врховно добро, и нестворено, жели да живи у Светој Хришћанској души, пре него на Небесима, или у било ком другом храму.

О најбољи и љубљени Боже, Творче наш, дођи и посети наше уморне душе, душе створене Тобом по Твојој слици и подобију!

4. Истински Хришћани су духовни чланови најсветије Главе, Христа, Цара над царевима и Господара над господарима. Апостол у вези са овим говори: „**Јер смо уди Тела Његовог, од меса Његовог, и од костију Његових**“ (Еф. 5:30).

Свете Хришћанске душе! подигните ваше очи и погледајте где је ваша Глава постављена на десној страни Бога, у слави Очевој. Од кога је поштована и обожавана? Од Анђела и Арханђела и од све војске небеске и сваког створења.

„**Зато и Бог Њега повиси, и дарова Му Име Које је веће од сваког имена. Да се у Име Исусово поклони свако колено оних који су на небу и на земљи и под земљом.**“ (Фил. 2:9-10)

Ви сте чланови Његове најузвишеније Главе. Као што је Глава прослављена, тако исто и чланови Његови учествују у слави Његовој. Ово је слава истинских Хришћана, ово је њихова племенитост и вредност! Они су духовни чланови најузвишеније Главе, Исуса Христа.

5. Душе истинских Хришћана су верене бесмртном Женику, Исусу Христу. Апостол сведочи о овоме: „**Јер вас обрекох**“, О Хришћани, „**Мужу једном, да девојку чисту изведем пред Христа**“ (2 Кор. 11:2). „**Тајна је ово велика**“ (Еф. 5:32). Као што је Женик славан, тако исто и Његова млада учествује у слави Његовој. Шта је часније и славније од Исуса, Сина Божијег? Шта је часније и племенитије од душе верене за Њега?

6. Истински Хришћани су „**наследници Божији**“ и „**Сунаследници Христови**“ (Рим. 8:17). Њихово је вечно и небеско Царство и све добре ствари. „**Што**

око не виде и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима, који Га љубе“ (1 Кор. 2:9).

Ова и друга имена и титуле, Дух Свети приписује истинским Хришћанима. Гледајте, онда, слушаачи, славу и племенитост Хришћанина. Сва слава света је ништа у поређењу са њим. Исповедајте, према томе, да нема ништа славније и племенитије од истинског Хришћанина.

Исус Христос, Син Божији, зарадио је ову племенитост и славу за нас страдањем Својим и смрћу, и то нам је подарио Небески Отац. Дух Свети их усавршава, а истинско покајање заједно са вером, их прима. Ово племство и слава се или зарађује или губи овде, у овоме свету. Они се стичу истинским покајањем и вером; губе се неверјем и некајањем.

О ви, који трагате за сујетом овог света и који сте хваљени и уздизани у вашем достојанству, именима и титулама! Окрените ваше унутрашње очи ка слави и части Хришћанина и трагајте за њима, да би заиста били племенити и славни. Слава истинских Хришћана се не показује сада, али се само може задобити и познати вером. Биће откривена у откровењу деце Божије.

Драги, Апостол говори:

„Сада смо деца Божија, и још се не показа шта ћемо бити; него знамо да кад се покаже, бићемо као и Он“ (1 Јован 3:2).

„Тада ће се праведници засјати као сунце у Царству Оца свог. Ко има уши да чује нека чује.“ (Матеј 13:43)

Јеванђеље спасења

[садржај](#)

Драги Хришћани! Ништа није пријатније, вољеније и слађе нама грешнима од Јеванђеља. Драже гладноме од хлеба, жедноме од пића, заробљеницима и онима у затвору од слободе, јесте Јеванђеље грешнима, који схватају своју несрећу.

„Јер је Син Човечији дошао да нађе и спасе шта је изгубљено“ (Лука 19:10). Ово је веома сладак глас Јеванђеља. Ко је овај Син Човечији? Он је Син Божији, Цар Небеса, послан од Свог Оца Небеског, Онај Који је хтео да се ради нас назове Син Човечији. Због чега је Он дошао? Да потражи и спаси нас, који смо изгубљени и да нас приведе у Своје вечно Царство. Шта може бити драже и жељеније нама, који смо изгубљени? Али погледајмо шта је Јеванђеље, шта оно захтева од нас и коме се правилно проповеда.

1. Из самог имена, Јеванђеље означава најрадосније вести. Целом свети оно проповеда Христа, Спаситеља света, Који је дошао да тражи и спасава изгубљене. Слушајте сви ви изгубљени грешници, слушајте тај најслађи глас Јеванђеља! Он вапије нама свима, „Син Човечији је дошао да нађе и спасе шта је изгубљено“.

Страшна је ствар да се нађемо у греху пред Богом. Јеванђеље говори да су наши греси опроштени Христовог Имена ради и да је Христос наше оправдање пред

Богом. У Теби, Спаситељу мој, Исусе Христе, Сине Божији, ја сам оправдан., Ти си моја истина и моје просветљење.

Страшна је ствар за нас да се нађемо у непријатељству пред Богом. Јеванђеље проповеда да нас је Христос помирио са Богом, и дошавши, проповедао је мир и блиским и далеким. Страшна је ствар за нас клетва Закона, јер ми смо сви грешници; она предаје грешника и привременим и вечним казнама. Јеванђеље проповеда да нас је Христос искупио од клетве Закона, постајући Сам, клетва за нас. Страшна је ствар за нас смрт. Јеванђеље проповеда да је Христос наше васкрсење и живот.

Страшне су ствари за нас Пакао и геена. Јеванђеље проповеда да нас је Христос избавио из пакла и његових беда. Страшна је ствар за нас бити одвојен од Бога. Јеванђеље проповеда да ћемо са Господом бити увек у Царству Небесном.

Ово је благословени Хришћани, најслађи глас Јеванђеља, **„Испитајте“**, онда, **„и видите како је добар Господ; благо човеку који се узда у Њега“** (Пс. 34:8). **„Јер Богу тако омиле свет да је и Сина свог Јединородног дао, да ниједан који Га верује не пофине, него да има жовот вечни. Јер Бог не посла Сина Свог да суди свету, него да се свет спасе кроза Њ. Који Њега верује не суди му се, а који не верује већ је осуђен, јер не верова у Име Јединородног Сина Божијег“** (Јован 3:16-18). **„Благословен Господ Бог Јаковљев што походи и избави народ Свој, и подиже нам рог спасења у дому Давида слуге Свог.“** (Лука 1:68-69).

2) Оно захтева од нас, Хришћани, да ми примимо ове небеске и најслађе вести захвално, као да су послане са Небеса и да из чистог срца увек захваљујемо Богу, нашем Добротвору, Који је тако штедро излио милост на нас и да покажемо свету послушност и повиновање у пуној захвалности. Јер и сама савест нас учи и убеђује нас, да будемо захвални нашем Добротвору. Он је волео нас, који смо недостојни. Љубимо и ми Њега, Који је достојан све љубави. Љубав захтева да никада не вређамо вољеног. Бог је увређен сваким грехом. Чувајмо се сваког греха и чинимо Његову свету вољу, да не би увредили нашег саосећајног Оца и Добротвора. **„Оче наш Који си на небесима, да се свети Име Твоје; да дође Царство Твоје; да буде воља Твоја и на земљи као на небу.“** (Матеј 6:9-10) и даље.

Коме се проповеда Јеванђеље? Христос нам одговара: **„Дух је Господњи на Мени; зато Ме помаза да јавим јеванђеље сиромасима; посла ме да исцелим скрушене у срцу.“** (Лука 4:18) другим речима, оним људима, који признајући своје грехе, виде своје сиромаштво, несрећу и јад и имају скрушено срце са страхом од суда Божијег и патње; њима се Јеванђеље праведно проповеда као исцељујући мелем који се ставља на рањено тело.

Чујте, ви тужне и скрушене душе, чујте најслађи глас Јеванђеља! **„Син Човечији је дошао да нађе и спаси изгубљено!“** Овај исцељујући мелем Јеванђеља најслађе се примењује на ваше рањене душе. Овим спасавајућим леком се исцељују ваша скрушена срца. **„Син Човечији је дошао да нађе и спаси оно што је изгубљено“**, Он трага за вама и спасава вас, јер сте ви једни од оних, које је дошао да тражи. Прихватите и признајте себе за грешнике пред Богом. Ваши греси су такође

опроштени у Име Христово. Покајте све своје грехе и јадикujte за Богом, јер је спасење Богом припремљено и за вас, такође.

Ово је изрека верних, достојна сваког прихватања, да **„Исус Христос дође на свет да грешнике спасе; од којих сам први ја“** (1 Тим. 1:15). Дух Свети ти говори кроз Свог слугу, **„Жртва је Богу дух скрушен, срце скрушено и смерно Бог неће презрети“** (Пс. 51:17). Ова жртва се нуди Богу из покајничког и скрушеног срца и Бог је прихвата више од било које друге жртве. Бог гледа милостиво на такву жртву и шаље благодат Своју на њу.

И тако видите, О Хришћани, да Јеванђеље није намењено оним Хришћанима, који живе немарно и у греху, који не виде своје грехе, несрећу и сиромаштво и немају скрушено срце. Јер од какве је користи уље стени? Мелем је стављен на рану, и исцељење се даје онме, ко препознаје и признаје своју немоћ- таквим људиме је речено, **„Будите жалосни и плачите и јаучите: смех ваш нека се претвори у плач, и радост у жалост. Понизите се пред Господом, и подигнуће вас.“** (Јаков 4:9-10). И опет: **„Већ и секира код корена дрвету стоји; свако дакле дрво које не рађа добар род, сече се и у огањ баца“** (Матеј 3:10).

Грешни! Плашимо се од Суда Божијег и трудимо да имамо скрушено и смирено срце, да би се и ми могли привући Јеванђељу као спасавајућем суду живе воде освежења и утехе, и да би могли залити наше душе и тако примити вечни живот у Христу Исусу, Господу нашем, Коме нека је слава са Оцем и Светим Духом, и сада и увек и у векова векова.

[садржај](#)